

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie skazanego **G.G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 listopada 2025 r.

sygnalizacji obrońcy skazanego istnienia podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2015 r., I KK 356/22, stwierdzającym brak przesłanek uzasadniających wyłączenie SSN A.D.

postanowieniem Sądu Najwyższego

z dnia 15 maja 2025 r., I KK 356/22

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

postanowił

stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania.

UZASADNIENIE

Obrońca oskarżonego G.G. złożył na podstawie art. 9 § 2 w zw. z art. 542 § 3 oraz w zw. z art. 439 § 1 pkt 1 w zw. z art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. wniosek o wznowienie z urzędu postępowania w przedmiocie rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego, zakończonego postanowieniem z 15 maja 2025 r. (sygn. akt I KK 356/22) - z uwagi na fakt, że wniosek ten rozpoznał sędzia wyłączony od orzekania z mocy ustawy na podstawie art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. Wniosek o wyłączenie SSN A.D. rozpoznał SSN A.R., którego dotyczyły te same okoliczności, które stanowiły podstawę wniosku o wyłączenie SSN A.D.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Złożona sygnalizacja nie mogła okazać się skuteczna. Zgodnie z art. 540-540b k.p.k. instytucja wznowienia postępowania ma zastosowanie głównie do postępowań zakończonych prawomocnym orzeczeniem rozstrzygającym o odpowiedzialności karnej. Z uwagi bowiem na treść przepisów art. 540 i 540a k.p.k., i wskazane w nich podstawy wznowienia postępowania, można jedynie przyjąć, że przedmiotem wznowienia postępowania, mogą być te prawomocne zakończone postępowania sądowe, w których rozstrzygnięto o odpowiedzialności karnej oskarżonego lub o przedmiocie procesu karnego, a nie o jakiegokolwiek kwestii incydentalnej, chociażby istotnej dla oskarżonego, rozstrzyganej w toku postępowania karnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 29 października 1997 r., II KZ 130/97, OSNKW 1998/1-2, poz.10; z 12 kwietnia 2001 r., III KO 53/99, OSNKW 2001/7-8, poz.67; z 12 czerwca 2003 r., IV KZ 16/03, LEX nr 184697; z 7 maja 2007 r., V KZ 24/07, OSNKW 2007/6, poz. 53; z dnia 29 stycznia 2008 r., IV KO 118/07, LEX nr 346765). Skoro ten nadzwyczajny środek zaskarżenia nie dotyczy orzeczeń o charakterze incydentalnym zapadłych w tego rodzaju postępowaniach (zob. także postanowienia SN: z 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 59/08, OSNwSK 2008, poz. 1715; z 11 września 2008 r., IV KZ 62/08, OSNwSK 2008, poz. 1823), to – w konsekwencji – nie dotyczy też postanowienia w przedmiocie rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego. Tak dlatego, iż wydano je w postępowaniu, jakkolwiek niewątpliwie ważnym, ale jednak ubocznym, incydentalnym, jak również dlatego, iż owo orzeczenie w przedmiocie wyłączenia sędziego bezspornie nie należy do orzeczeń rozstrzygających o odpowiedzialności karnej. Dodatkową kwestią jest fakt, iż uznaje się, również w orzecznictwie, iż orzeczeniami kończącymi postępowanie w rozumieniu nadmienionych wyżej przepisów są także prawomocne orzeczenia wydawane w innych, także pobocznych nurtach procesu, ale tylko pod warunkiem, że definitywnie zamykają rozpoznanie danej kwestii, wywołując trwałe skutki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 lutego 2013 r., II KK 144/12, OSNKW 2013/16, poz. 47). Także w piśmiennictwie wskazuje się, że możliwość wznowienia dotyczy również postępowań ubocznych, przy czym muszą mieć one autonomiczny

– względem zasadniczego nurtu procesu – charakter, a więc nie mogą być z nim związane.

Dlatego tego rodzaju orzeczenie, jak to będące przedmiotem rozpoznawanej sygnalizacji, nie może podlegać procedurze wznowieniowej.

Mając powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[WB]

[a.ł.]